

Maradatok meg az én szeretetemben

Georg Steinberger

Eredeti kiadás: Bethánia könyvkereskedés, 1944.

Szükségesnek tartom, hogy ezúttal néhány szót szóljak az *elcsüggedtekhez*, különösen a *Krisztusban maradásra* vonatkozólag. Az ellenség egyik fő fegyvere Isten gyermekeivel szemben az elcsüggesztés. Izráel nem ment be az ígéret földjére, mert hagyta, hogy a követek elcsüggeszék szívét. Péter, Jézus és az Ő munkája iránt égő szeretettel telt szívvel, visszament régi mesterségéhez, a halászathoz, mert múltjának és jellemének látása nagyon elcsüggesztette. Az a tövis, amellyel a Sátán angyala Pált kínoztta, valószínűleg az elcsüggedés volt, amely elfogta Pált, mikor múltjára tekintett, arra az időre, amikor még üldözte a keresztényeket, és a munkájára meg a gyülekezet jövőjére tekintett. Pál kész volt gyenge lenni, hogy így Isten erejének helyet adjon, de nem akart csüggedező lenni, hogy helyet adjon a Sátánnak. Gyengének és csüggedőnek lenni nem egy és ugyanaz. Mikor Dávid elcsüggedt, azt mondta szívében: „Egy napon mégis el kell pusztulnom Saul keze miatt” (1Sám 27,1); mikor pedig gyenge volt, így szólt, telve mély, gyermeki bizalommal: „Csak Istenben nyugodjál meg, lelkem! Csak Ő az én kősziklám és szabadulásom; Ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg” (Zsolt 62).

Mindenekelőtt az önmagunk *erejébe* vetett bizalom, amelyre az ellenség olyan szívesen appellál, teszi számunkra nehezzé a Krisztusban maradást; és ez a fő forrása az eleséseknek és elcsüggedéseknek is. Ki akarná tagadni, hogy mindazon ígéretek ellenére, amelyek a hithez fűződnek, mi újra és újra gyengékké és nyugtalanokká leszünk azáltal, hogy még újra és újra a magunk erejében és igazságában bizakodunk. Ez az erő – mely a mi sajátunk, és mint ilyen felett szorgalmasan őrködünk –, sajnos, sokáig elzárja Isten erejét tőlünk, és sötétségben és ködben tart bennünket, s nem enged nyugalomhoz jutni.

Ó, milyen sok *haszontalan erőfeszítés* történik a Krisztusban maradásra vonatkozóan, ahol pedig tulajdonképpen semmi helye sincs az erőfeszítésnek! Jézus azt mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan és én megnyugosztalak titeket!” Mit tesz a fáradt ember, aki pihenni szeretne? Talán elkezd dolgozni? Nem! Ellenkezőleg, leül egy székre, vagy pedig ágyra fekszik. Erőfeszítést jelent-e az, ha valahol megállunk és ottmaradunk? Nem, mert ha erőfeszítést jelentene, akkor már nem maradnánk ott. Az anya kicsiny gyermekét karjaiba veszi és azt mondja: maradj itt nálam! Miért? Azért, hogy megőrizze mindattól az erőlködéstől, amelyet a nagyok véghezvisznek. Sokan erőltetik fejüket, hogy gondolataikkal Krisztusban maradjanak. Nem tudják, hogy a maradás éppen az erőfeszítéstől akar megőrizni bennünket. Az Ő Krisztusban maradásukból nem lesz más, mint egy fáradt fej és csüggedt szív. Vajon úgy gondolta-e Jézus, mikor azt mondta: „Maradatok bennem”, hogy először „jöjjetek hozzám” és azután „maradatok bennem”? Ó, nem! Ő egész életét adta értünk. Még többet. Önmagát! Az én „Krisztusban maradásom” sok éven át csak kapkodás volt Őutána – Benne maradás helyett. Venni akartam a Szellemet, hogy így erős legyek és munkálkodni tudjak, ahelyett, hogy a Szellem által megerősödtem volna a belső emberben; fölvettem volna magamba Krisztust, hogy így Ő bennem és általam tetszés szerint munkálkodhatott volna, mint ahogy az Atya Benne és általa munkálkodott. Venni akartam a Szellemet, hogy általa munkálkodhassam Jézusért, ahelyett, hogy úgy vettem volna a Szellemet, hogy azzal Jézus bennem munkálkodhasson. Ismered-e ezt a különbséget? Ismered-e ezt a szent passzivitást? Mikor van a kisgyermek legnagyobb biztonságban a bölcsőben? Amíg kicsiny és

nincsen ereje. Amint azonban már egyéves lesz, kezd erőlködni, és a maradás nála sokkal nehezebb. Valaki azt mondta: a keresztény ember élete hasonló Jézus életéhez, csak hogy megfordított módon. Az Úr Jézus élete a bölcsőnél kezdődött, és a keresztnél végződött, a keresztény élete pedig a keresztnél kezdődik, és a bölcsőnél végződik, ami azt jelenti, hogy mi mindig kisebbek, csekélyebbek és erőtlenebbek leszünk magunkban, és így megtapasztaljuk ezeknek a szavaknak igazságát:

*„Ha nincsen semmi vágyad,
Sem akaratod már,
Jézust követve akkor,
Rád teljes béke vár!”*

Sokan gondolják, hogy a Krisztusban maradás csak érett keresztények előjoga. Ó, nem; minél kisebb a gyermek, annál közelebb van hozzá az édesanya. A jó Pásztor megígérte, hogy karjára fogja gyűjteni a juhokat, és úgy hordozza őket keblén.

Sok éven keresztül nagyon elcsüggedt voltam a Krisztusban maradási illetőleg, mert elfelejtettem, hogy a szőlőtő nemcsak a gyümölcsöző szőlővesszőt hordozza magán, hanem a kis hajtásokat, sőt még a kis bimbókat is. Nem figyeltem meg, hogy a mi hú Megváltónk a János ev. 15. részében azt mondta: „Maradjatok meg az én szeretetemben! Legyetek az én tanítványaim!” Záruljon bár be minden ajtó – hogy úgy mondjam –, amely Jézushoz vezet, de azért egy mégis nyitva marad előttem: az Ő szeretete. Maradj az Ő szeretetében, mint ahogy egy kicsi, vagy még inkább, mint egy beteg gyermek az ő édesanyja szeretetében marad. Ha már egy édesanya az Ő beteg gyermekét az ő szeretetében addig el nem hagyja, amíg egészsége teljesen helyre nem állt, akkor lehet-e ez másképpen Jézusnál? Ó, bízzál csak az Ő szeretetében! Ha annál a beteg gyermeknél visszaesés következik be, otthagyja-e vajon az édesanyja? És ha még sokszor előfordul ez, akkor vajon megteszi-e? És ha az az édesanya képes mindezt megtenni, mennyivel inkább képes Jézus! És mégis vannak emberek, akik azt hiszik, hogy az Urat kifáraszthatják. Jézus, a mennyei főpap, a megtöredezett nádszállal és a pislogó gyertyabéllel is célhoz tud érni. Ó, már milyen sokszor vigasztaltam és erősítettem meg magamat az Ézsaiás 42. részének egyik versével, mely a mennyei pásztorról azt mondja, hogy „Ő nem fárad és nem csügged el.” Az Úr Jézusnak olyan gyakran lett volna oka arra, hogy elfáradjon és elcsüggedjen a velünk való foglalkozás közben, de Nála ez nem történt meg, és nem is fog megtörténni soha. Dicsőség legyen érte az Ő imádásra méltó, szent nevének! Egy gyengeértelmű gyermekeket nevelő intézet igazgatója azt kérdezte az egyik háromheti szabadságról visszatérő gyermektől: „Mondd csak, mit csináltál te három hétig otthon?” Mire a gyermek rövid gondolkodás után a következő feleletet adta: „Hagytam, hogy édesanyám szeressen engem.” A kis, gyengeértelmű gyermek nem tudott mást, mint hagyni, hogy édesanyja éreztethesse vele a szeretetét. Így hagyd te is hogy Jézus szeressen, ha egyebet nem is tudsz tenni. Sokszor elnéztem, mikor a hattyú az ő kicsinyeit nagy sötétségben, vagy mikor a kicsik fáztak, szárnya alá gyűjtötte és betakarta, hogy így veszélytől és hidegtől megvédje őket. Ahányszor csak láttam ezt a jelenetet, azt kellett gondolnom: lehetséges-e az, hogy Isten velünk szemben más indulattal viseltessék? Nem ígérte azt, hogy: „Benjámint, a legkisebbet az Ő vállai között hordozza?” Te ezekhez a kicsinyekhez tartozol-e? Lásd, ez a te helyed is! A te életedben is előfordul olyan alkalom, mikor úgy látod, mintha nem tarthatnál igényt Jézusra; nos, akkor még mindig tarthatsz igényt az Ő szeretetére; mert hiszen Ő mondta: „Maradjatok meg az én szeretetemben!”

Vannak, akik azt vélik, hogy a Krisztusban maradás valami érzelmet jelent. Ameddig ezt gondold, addig nem tudsz békeséghez jutni; mert érzelmeink sokféle befolyásnak vannak kitéve és ezért sokféle változásnak is. Az érzelmek olyanok, mint a cukor, amelyet a gyermek tejébe tesznek; de

neked meg kell tanulnod nehéz eledelekkel élni; és ez az élet a Szellemben és engedelmisségben való élet. Tudod-e, miért mondta a Feltámadott az Ő érzelmeiben túlmenő Máriának ezeket a látszólag kemény szavakat: „Ne illess engem”? Az Úr egy lépéssel tovább akarta őt vezetni; a Vele való közösségnek egy magasabb fokára akarta helyezni Máriát. Az ember Fia érintésének, a Jézus iránt való érzelmenek vége kellett, hogy szakadjon. Mostantól fogva, mint a feltámadott Krisztus, az Ő Szelleme által akart érintkezni Máriával. Mária pedig megértette. Sokan nem értik ezt, és azt gondolják, hogy az Úr kemény velük, és már nem az, aki előbb volt. Ó, Ő ugyanaz most is, és ugyanaz marad ezután is. De több akar lenni számunkra, és tovább akar vinni bennünket; az értelmi és érzelmi életből a szellemben való életbe akar vezetni, amely az engedelmisség élete. Ezt sokan úgy látják, mintha belső elsötétülés és Istentől való elhagyatottság állapota lenne. Ó nem! Ez csak levetkőzése annak, ami nem örökölheti Isten országát, félretevése azoknak a dolgoknak, amelyek akadályai az Úrral való igazi, tiszta és belső érintkezésnek; azoknak a dolgoknak a levetkőzése, melyek feltartanak bennünket abban, hogy gyakorlott érzékhez, szabad tekintethez és kegyelem által megerősödött szívhez jussunk. A Zsid 4,12 szerint ez szakadással megy végbe. Isten először a testet és szellemet választja el egymástól és azután a lelket és szellemet is, t.i. a lelki életet és a szellemi életet. Tudod-e, mikor kezd érni a szőlő? Akkor, amikor szép levéldíszre megszárad és lehull. Ha ez nem történik meg, akkor a szőlő nem tud megérni. Azért örülj, ha az Úr téged szép levéldíszeidtől, ami nem más, mint érzelmeid, megfoszt. Az érzelmeik elvesztése nem az első szeretet elvesztése. Az első szeretet nem érzelem, hanem a szeretet és az engedelmisség munkája.

A Krisztusban maradás nem érzelem, amelynek állapota a Hozzá való viszonyodtól függ, hanem mindenekelőtt egyé létele Ővele. „Vajon járnak-e ketten együtt, ha előbb nem lettek egyekké?” (Ámós 3,3). Mindarról amit az egyé létele magában foglal és jelent, itt nem szólhatok. Azt csendességben, a kinyitott Bibliád mellett térdelve kell megtanulnod. Ott kell Jézust szemlélned. Ott láthatjuk Őt, mint az ember Fiát az Ő kicsinységében és szegénységében, az Ő szolgálatában, szeretetében és önmegtagadásában; láthatjuk Őt mint a Bárányt az Ő alázatában és tűrésében; láthatjuk Őt a kereszten, ahol hív Magához a Vele való halálközösségbe, s így hamar észre fogod venni, hogy itt nem érzelmekkel foglalkozik, hanem *sokkal többel*: a te *lelked ügyével*. Amíg mi még érzelmek után kapkodunk, addig képtelenek vagyunk a Krisztussal való életközösségre, és ami még rosszabb, hogy ezzel kezdet is nyújtunk a kísértésnek, és ajtót nyitunk a kétségbeesésnek. Egészséges lélek csak egyet keres és kérdez: vajon engedelmisségben áll-e Urával szemben, vagy nem? Így azután olyan helyre jut, amely a föld magaslatai felett van (Ézsaiás 58). Tudod-e, mi volt Jézus öröme itt a földön jártakor? Az Atya akaratának cselekvése, engedelmisség Iránta mindhalálig, igen, egészen a kereszthalálig. Ismered-e ezt az örömet? Ó, milyen sok megtért ember taszítja el magától a keresztet! Ők nem tudják, mit jelent a kereszt. A keresztet csak addig szeretik, amíg az azt jelenti számukra: Az átoknak ezen a fáján halt meg *értem* Jézus. De ez csak egyik oldala a keresztnek. Van még egy oldala, amely azt mondja: Ezen a fán *feszítettünk meg Ővele*. A fej nem tud egyedül lenni a kereszten, a testnek is vele kell lennie. Az ilyen emberek szeretik a Jézussal való életközösséget, az Ő feltámadásának erejét; de a Vele való halálközösségtől félnek. Feltámadhat-e vajon valaki, ha előbb nem halt meg és temettetett el? Ó, milyen sokan keresik az életet egészen megfordított módon! A keresztény életben minden gyengeség abból származik, hogy Krisztussal élni ugyan akarunk, de Vele meghalni nem. Az ilyen emberek elfelejtik, hogy csak a vágójuhok mennek be és maradnak a juhakolban; hogy a jó Pásztor csak a vágójuhoknak tud életet és teljes megelégedést adni. Akarsz-e ilyen vágójuh lenni? Akarsz-e mint szőlővessző *egy lenni* a szőlőtővel? Ha akarsz, akkor a Jézusban maradás alapfeltételét betöl-

tötted; akkor megtaláltad a keskeny és egyenes utat, amelyen egyedül juthatunk előre, amelyen maradandó békességet és örömet találunk és tudunk megőrizni.

Ismét mások a *kísértések* által hagyják magukat Jézustól elűzni. Nem lehetünk kísértések nélkül, mert minél közelebb a Király, annál hevesebb a harc. A kísértés nem azért van, hogy elcsüggyesszen, hanem Jakab apostol szavai szerint még inkább azért, hogy öröme szolgáljon. Az apostol így ír: „Örüljete, ha különböző kísértésekbe estek” (Jakab 1,2). Ugyebár, sokáig voltunk úgy, hogy harcoltunk a kísértések ellen, és szomorúak voltunk, ha megkísértettünk? És Jézus szolgálja mégis azt mondja: „Örüljete!” Mikor lesz úgy, hogy számunkra is örömet fog ez jelenteni?

1. Akkor, ha megtanultunk minden kísértéssel rögtön Jézushoz menni és nem azt kérdezni, hogy képes vagyok-e én, hanem képes-e Jézus azt legyőzni. Ha azoktól a követelményektől és feladatoktól, melyek elé minket a mindennapi élet állít, nem akarunk azzal az erővel, szeretettel és türelemmel szabadulni, amely a mi *kis* szívünkben van, hanem ahhoz a *nagy* szívhez fordulunk, amely elég gazdag minden követelmény kielégítésére. Egy szóval, ha győzni engedjük általunk azt, aki el tudta mondani: „Eljött a világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije”.

2. Akkor, ha megtanultunk nemcsak ellenállni a kísértéseknek, hanem el is vesszük Krisztus teljességéből azt a részt, amelynek hiányában ért bennünket a kísértés. Valaki, aki ezen a téren már sokat tapasztalt, azt mondta: „Mikor ingerlékenység kísért, megragadom az Ő szelídségét; mikor el akarok bizakodni, keresem az Ő alázatosságát.” Így azután a kísértések átváltoznak áldásokká. Ahelyett, hogy elbuktatna, felemel; ahelyett, hogy Jézustól eltávolítana, közelebb visz hozzá. Pál is ebben a művészetben gyakorolta magát, és Péter és Jakab is erre intenek. Testvéreim, nem akarnánk-e mi is ennek a titoknak tanulásában gyakorolni magunkat?

3. Akkor, ha a *kereső* hitből átjutunk abba a *bizalommal teljes hitbe*, mely az áldásért és győzelemért hálát tud adni Istennek már akkor, amikor még az nincs is kezében, – de hitével már birtokolja. A kereső hit a nehézségeken át nézi Istent, mintha csak egy megfordított távcsővel néznénk a napot; a bízó hit pedig Istenen át nézi a nehézségeket. A kereső hit így szól: Uram, *légy az én világosságom, légy az én szabadításom, légy az én életem ereje*; a bízó hit pedig azt mondja: az Úr az én világosságom, szabadításom és életem ereje! Jézus Lázár sírjánál úgy adott hálát azért, hogy imája meghallgattatott, mintha már Lázár élve állt volna előtte, pedig akkor még holtan feküdt a sírban. Müller György gyakran megcselekedte, hogy mikor misszionáriusai számára pénzt akart küldeni, előre kitöltötte a négyszáz fontról szóló postautalványt olyankor, amikor még egy shilling sem volt a kezében. Ez bízó hit, győzelmes hit, olyan hit, amely győzelemről győzelemre halad. Ebben a bizakodó hitben kell magunkat gyakorolni, mely az Urat nemcsak közénk és bűneink közé, de közénk és az ellenség közé, valamint közénk és a mi mindennapi nehézségeink közé is be engedi lépni.

De ha neked eddig több *leverettetésben*, mint győzelemben volt is részed, azért mégse engedd magadat az Úrtól *eltávolítani*. Ez bizonyára nem azt jelenti, hogy neked mindig újra be kell magamat szennyezned régi bűntudatoddal. A lehetőség ugyan fennáll a vétkezésre, de a szükségesség nem. Vannak emberek, akik azt mondják, hogy nem tudnak többé vétkezni, nem azért, mintha nem volnának rá képesek, vagy mintha nem lenne rá lehetőség bennük vagy körülöttük; nem! Hanem egyszerűen azért, mert nincs kedvük többé vétkezni. Nem tudnak vétkezni az ő Uruk iránt való szeretetből, mint József sem tudott vétkezni, mert szerette az Urat és szerette felebarátját. Hidd el, hogy vannak olyan keresztyének, akik már tényleg elfoglaltak ilyen álláspontot. Ha a kegyelem téged még nem tudott idáig eljuttatni, azért még ne kételkedj abban, hogy mások viszont képesek voltak a kegyelem által ide eljutni. De mert a lehetőség megvan arra, hogy vétkezni tudjunk, azért intézkedett

Isten erre nézve. Olvasd csak el a 4Mózes 19. részét. Azt az izráelitát, aki magát valamely holttest érintése által megfertőzte, vízzel kellett meghinteni és megtisztítani; Isten gyermekére pedig, aki magát régi bűnös lényé által beszennyezte és tisztátalanná tette, Krisztus vérének kell hullnia. Istennek egy szolgája erre vonatkozólag azt mondta: „János apostol közli gyermekeivel azt, hogy egész levelét csak azért írta nekik, hogy ne vétkezzenek”. Azután továbbmegy, és azt mondja: „És ha valaki mégis vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”. Ebből láthatjuk, hogy az apostolnak nem az a gondolata, hogy a bűn cselekvését egyenesen úgy állítsa elénk, mint valami lehetetlenséget, hanem mint olyan valamit, ami nem egyeztethető össze istengyermeki elhívásunkkal. Tudja jól, hogy amíg testben járunk, a bűn könnyen megkörményez, és hogy téves lépés még azoknál is előfordul, akik pedig már Krisztusban atyákká lettek. Ezért tartja nyitva Ő a bejáratot a Krisztusban történt engeszteléshez azok számára, akik vétkeztek, hogy így azok ne merüljenek mindig mélyebbre a bűnbe, hanem újra rendbejöhessenek. Ha egy gyermek az atyai háztól való eltávolodását felismeri, és sietve keres bocsánatot, nem kell félnie, hogy atyja el fogja taszítani, vagy kitagadja, még akkor sem, ha eltávolodása súlyos volt is. De János apostol mindig csak mint valami fájdalmas rendellenességet állítja elénk az Isten gyermekei életében előforduló bűnt; reájuk mint szabály az áll: „Hogy ne vétkezzenek”. Aki még teljesen összeegyeződik a bűnnel, az Krisztust még egyáltalán nem ismerte meg. Akit pedig a bűn még ismételten legyőz, az képes ugyan Jézushoz jönni, de Őt csak részben ismerte meg, a teljes szabadítás még nem lett tulajdona, más szóval, még nem fogadta el hit által a teljes üdvösséget. „*Aki Benne marad, nem vétkezik.*” Bizonyos megszokott dolgok cselekvése újra és újra bűnbe vihet, mint ahogy a mágnestű valamely rázkódtatástól a rendes helyzetéből kitérhet, de a következő percben már újra visszatér eredeti helyzetébe.

Aki vétkezik – történjen az tudatlanságból, vagy elővigyázatlanságból –, és nem megy rögtön a meghintés véréhez, az ezzel a mulasztással a bűnéhez mindig egy másikat kapcsol, t.i. a hitetlenség bűnét. Az izráelita nem azért irtatott ki, mert vétkezett, hanem mert nem vitte bűnét a meghintés vére alá, és nem tisztult meg. Erre vonatkozólag mondta valaki a következőket: „A keresztyén élet igazi ismertetőjele nem a bűn cselekvésére való képtelenségben áll, hanem az e fölött való rögtöni bánatban és az előbb elhagyott út rögtöni fölvételében.” Mivel ezt a szent feladatot nem követjük és nem gyakoroljuk, ezért jutunk ködbe és mocsárba, úgyhogy végül azt sem tudjuk már, hol is van a mi igazi otthonunk. A vér alá nem vitt és így bocsánatot nem nyert bűnökben a Sátánnak nagy ereje van; egy hatalmas, minden nappal nagyobbá növekvő bástyája ez. Isten gyermeke életében nem lehet hiányosság, mert bármely vétkével rögtön odajárulhat a bűnbocsátó kegyelemhez, melyhez az út szabad a számára. Ha valamilyen félrelépés történik az életünkben, rögtön ismerjük be, és siessünk vele a vér alá, mert így nem lesz fölöttünk a Sátánnak ereje. Vannak emberek, akik napokon, heteken, sőt hónapokon át hordozzák magukon a meg nem bocsátott bűnök terhét, és csodálkoznak azon, ha a Sátán gyötörni tudja őket, csodálkoznak, hogy nincs közösségük Istennel. Ha egy izráelita vétkezett, az nem mehetett be a templomba, nem áldozhatott és nem imádhatta Istent. Amit tehetett, az volt, hogy odaállt a pap elé, és ezt mondta: „Vétkeztem, kérlek, tisztíts meg engem!” Ó, gyakorold magad ebben a vér alá sietésben! Akkor nem fog közéd és az Isten közé fal emelkedni, vagy valami felhő állani. Vajon nem ez-e a Biblia útmutatása ezekre a dolgokra vonatkozólag? Nem így maradhatunk-e Krisztusban? Ha vétkeztünk, alázkodjunk meg; nevezzük nevén a dolgot. Mondd csak el Jézusnak: Uram, én most ideges voltam, szeretetlen, önző, tisztátalan, pénzéhes stb. Ismerd csak be mindig Őelőtte bűneidet; vidd minden vétkeidet Isten elé, így azután finomodni fog lelkiismereted, és te elővigyázatosabbá leszel. Nem kell minden nap vétkeznünk a Sátán tanítása szerint! Jézus azért jött, hogy

megszabadítson! Nem a bűn erejében, hanem az Ő értünk és bennünk való győzelmének erejében kell hinnünk. Jézus nem a halott Lázárra nézett, hanem fölemelte szemét az égre, és hálát adott.

Ha pedig mégis vétkeznél, akkor se higgy az ördögnek, mikor azt mondja neked, hogy nem jöhetsz olyan gyakran a vér alá, mert a vér az szent dolog! Igen, a vér valami nagyon szentséges dolog; de mi kegyelemből élhetünk vele. Ezt Isten adta gyermekeinek, mintegy forrást, minden bűn és tisztátalanság ellen (Zak 13,1). Mint ahogy az izráelitáknak fel volt kínálva a meghintéshez, megtisztuláshoz való járulás, úgy van a mi számunkra is felkínálva a meghintés véréhez való járulás. Mint ahogy az Úr tőlünk megkívánta, hogy az ellenünk vétő testvérünknek, ha megbánja bűnét, megbocsássunk, és ne küldjük el magunktól – még ha hetvenszer hétszer jön is így hozzánk –, úgy az Úr sem küld el Magától, még ha egy nap hetvenszer hétszer megyünk is Hozzá bocsánatért. Jöjj, jöjj minden alkalommal, mindaddig, míg csak a Benne maradás titkát meg nem tanultad. És ha a kegyelem trónjához jössz, ne csak *kiálts* irgalomért, és ne csak *keress* kegyelmet, hanem, mint ahogy az meg van írva a Zsid 4,14-16-ban, *nyerjünk* irgalmasságot és *találjunk* kegyelmet! Ne állj fel térdeidről addig, míg ezt meg nem nyerted és meg nem találtad. Nyisd meg szívedet, és mondd az Úrnak: elfogadom Tőled ezt a kegyelmet; elfogadom most!

Mások az által az erő által hagyják magukat *elijeszteni* és *elcsüggeszteni*, amelyet a test *kívánságaiban* és *földhöztapadottságában* látnak. Nem tudják, hogy a megtért ember is hordoz magával valamit, ami az újjászületés által nem újult meg, t.i. az Ádám-tól örökölt természetet, vagy „hústestet”, mint azt a Róma 8 nevezi. Erre vonatkozólag valaki a következőket mondta nagyon világosan és igazán: Az új természet befogadása nem változtatja meg legkevésbé sem a régi jellemet. Ugyanaz marad, ami volt, és semmiképpen sem javul meg, sőt az új természet megjelenésével még éle-
sebben tűnik elő annak minden hibája és tökéletlensége. Az 1Mózes 21-ben, ahol Ismaelben és Izsákban kétféle természet áll elénk, láthatjuk, hogy Izsák születése nem szolgált javára Ismaelnek, sőt az közte és az ígéret gyermeke között levő különbséget még kirívóbb világosságban tüntette fel. Az újjászületés nem jelenti a régi élet gyökeres kipusztulását, hanem új életalapokra helyezkedést; nem jelenti a régi természet fokozatos átváltozását sem, amely addig folytatódna, míg az egész ember átalakul. Olvasd el: Róma 8,7. Az óembert levetkőzzük, vagy a Róma 6 szerint a halálba adjuk, és hit által ott tartjuk, – nem tehetjük tökéletesebbé. Isten parancsa a régi természetre nézve ugyanaz, mint ami Ismaelre nézve volt: taszítsd ki, tartsd a kereszten, amely az ő helye. Minden, ami a kereszthez tartozik, átok alatt van, és ami átok alatt van, nem képes megjavulni. Ennél a régi természetnél keresett a bűn kapcsolópontot; itt talált egy organizmust, amely által kifejthette a maga tevékenységét. Tartsuk csak hit által az Istentől neki adott helyen, a kereszten, a halálban, így azután kívül kerül azon a körön, amelyen hatását kifejtheti. Az elem, amely által a bűn a tevékenységét kifejthette, elveszett, és ezzel a régi természet, vagy hústest is, amelyről pedig az Isten világosan megmondja:

1. Hozzáállása: *ellenségeskedés Isten ellen* (Róm 8,7). Ugyebár, megértjük, miért volt bennünk gyakran ellenszenv Isten Igéjével szemben, miért voltunk restek imáinkban, ellenállók Isten akaratával és útjával szemben?

2. Törekvése: *szembelyezkedés a szellemmel* (Gal 5,17). A belső embernek Isten törvénye gyönyörűség, de a hústestnek ellenszenves. Ha az élet Szelleme nem hoz számunkra segítséget és szabadulást, úgy megkötözöttek maradunk, hasonlóak a Róma 7-ben leírt, csak sóhajtozni tudó emberhez.

3. Külső megnyilvánulása: *házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások* és ezekhez hasonlóak (Gal 5,19).

Megijedsz, és azt mondd: hát csakugyan lehetséges ez, képes vagyok én még minderre? Igen és nem! Igen akkor, ha nem jársz szellem szerint (Gal 5,10), ha nem ölöd meg a hústest cselekedeteit a szellemmel (Róm 8,13). Nem akkor, ha szellem szerint jársz; mert „szellem szerint járjatok és a hústest kívánságait véghez ne vigyétek”, mondja az apostol (Gal 5,16). Itt a mi erőnk semmit sem használ. A testnek ezt a hatalmát csak az élet Szelleme által tudjuk a halálban tartani. Ó, milyen fontos és szükséges azért, hogy az élet Szelleme iránt engedelmesek legyünk, hogy így az teret nyerjen bennünk, és szabadsághoz vezethessen, és abban megtarthasson minket.

Végül még két szócskára szeretném felhívni a figyelmet, melyekben Jézus a Benne maradás feltételét állítja elénk. És amit az Úr mond, az mindig a legegyszerűbb és legjobb. Ez a két szócska a következő: *engedelmesség* és *szeretet* (Jn 15,10.12). Engedelmesség az Ő Atyjával szemben és szeretet az emberek iránt, ez volt az a kettős vonal, amelyen Jézus élete haladt. „Az az én eledelem, hogy annak akaratát cselekedjem, Aki engem elküldött” (Jn 4,34), ez volt az Ő hozzáállása az Atyához. Valamint, „Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért” (Mt 20,28). Ez volt az Ő viszonya az emberekhez. Mi teszi lehetővé azt, hogy a gőz egy nehéz gépet és nagyszámú kocsit olyan könnyen tovább tud mozdítani a helyéből? A sínek! Vedd el ezeket a síneket, vagy végy el csak egyet is, és meglátod, mire lesz képes így. Semmire. Nagyobb belső erő után vágyódsz, de ez még nem használ semmit; nem fogsz előbbre jutni, ha ez a két sín: a *szeretet* és az *engedelmesség* nincs rendben az életedben, vagy pedig megszakadt. Ha a vasútnál ez megtörténik, akkor azt mondjuk: az összeköttetés megszakadt, a közlekedésben zavar állt elő. Nem éppen így van-e ez a Krisztussal való összeköttetésben is? Vajon Benne tudunk-e maradni, ha engedetlenek vagyunk? Megállhatunk-e Vele szemben kellően, ha embertársainkkal szemben nem állunk kellően? Nem, soha! Itt az Ő útja és a mi utunk eltávolodik egymástól. Nem érezted-e már az elválásnak fájalmát akkor, amikor engedetlen voltál Vele szemben, vagy pedig szeretetlen felebarátaid iránt? Vajon nem voltál-e imáidban, bizonyágtételekben vagy szolgálatodban úgy, mint az a gép, amely előtt nincsen sín és mégis előbbre akar haladni? Ha így van, akkor először *le kell hajolnunk*, és a síneket előbb rendbe kell hozni. Menj az engedelmesség és szeretet útján, és akkor találkozni fogsz Jézussal, s Vele együtt fogsz haladni az Ő útján előre. *Engedelmesség Istennel szemben: az egyik legfontosabb pontja istengyermeki életünknek. De nem kevésbé fontos a felebarátaink iránt való szeretet sem.* Aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is őbenne. Az Isten iránt és embertársaink iránt való szeretettől függ az egész törvény és a próféták, meg az evangélium is; mert Jézus új törvénye is az, hogy szeressétek egymást! A szeretet az élet. Szeretet nélkül nem élhetünk és nem maradhatunk Őbenne. A szeretet boldoggá tesz. A mi mennyei Atyánk olyan sok alkalmat adott nekünk arra, hogy boldogok lehessünk, mert olyan sok alkalmat adott arra, hogy szeressünk. Minden igényt tart a mi szeretetünkre, minden állatka és minden kis növény. És minden, ami igényt tart a mi szeretetünkre, a mi boldogságunkat növeli. A szeretet a tökéletesség kötele. Mint ahogy a vállszalag megkülönbözteti a tisztet a közkatonától, úgy a szeretet az az ismertetőjel, amely megkülönbözteti az Isten gyermekeit a világ gyermekeitől. Az első keresztények ismerték a szeretetnek ezt a kötelékét. Vajon ismered-e te is? Kérlek, olvasd el csendben ezeket a bibliarészeket: Zsolt. 81,14-17, Ézsaiás 48,18-19, Jn 7,17, Jn 17 és Ézsaiás 58, Jóel 4,19, Mikeás 6,6-16, Máté 22,36-40 és azután kérd Salamonnal: „Adj a Te szolgáltnak engedelmes szívet!” És a költővel:

<i>„Ki szeretni tanítod</i>	<i>Ím kitárom, töltsd be hát</i>
<i>Mind, ki Tied,</i>	<i>A lelkemet,</i>
<i>És örömmel táplálsz</i>	<i>Mennyei szeretet!”</i>
<i>E szent tüzet, –</i>	